

Alsjeblieft, een
kerstverhaal van
Marcel Heunks

Kijk voor meer kerstverhalen op
www.marcelheunks.com/kerstverhalen

De laatste kerstboom

‘Hee Steven, hier komen.’ Een grote man met donkere bakkenbaarden en een buik die een opgeblazen luchtballon leek te bevatten, stond een kerstboom van bijna drie meter rechtop te houden met zijn rechterhand. Met zijn linkerhand maakt hij een kom-hier-gebaar naar de dunne man die zijn armen om zich heen sloeg van de kou. Hij had een lichtbruine, dunne broek en een vaalgele bloes aan. De zolen van zijn afgetrapte schoenen zaten los en lieten zoveel wind door dat Steven het tot in zijn kruin kon voelen.

Steven sjokte naar de kerstbomenverkoper. Hij had de smaak van de balkenbrij die zijn vrouw die ochtend voor hem gebakken had nog in zijn mond. Ze kregen altijd wat slachtafval van de slager en met een ui, boekweitmeel en wat kruiden maakte Klara dit goedkope, maar voedzame eten. Hij at het nu al drie dagen.

De kerstboomverkoper duwde hem de boom die hij vasthield in zijn handen.

‘Voor barones De Bonbon Cerise,’ zei hij bars. ‘En een beetje opschieten, want ik heb er nog meer om te bezorgen. Ze betalen goed en vanavond wil ik los zijn.’

‘Eh, meneer,’ vroeg Steven voorzichtig.

‘Mot je?’ snauwde hij.

‘Eh, zoals u weet is het over twee dagen Kerst, enne, nou, ik, eh, mijn gezin ziet u. We hebben nog geen kerstboom. Nu dacht ik, misschien als u er vanavond nog eentje over hebt, dan kan ik die...’

‘Wat denk je wel, minkukel. Dat het geld me op de rug groeit? Je mag ‘m kopen. Of wacht, ik haal het wel van je loon af.’

‘Nou, weet u, als u dat doet, dan... dan heb ik geen geld meer om voor mijn vrouw en kinderen een klein kerstmaal te kopen.’

‘Zie ik eruit als de Kerstman?’

Er kwam gerinkel uit de zak van de kerstboomverkoper. Hij draaide zich van Steven weg, greep in zijn zak naar zijn telefoon en nam op.

‘Ja, natuurlijk mevrouw. De mooiste? Maar natuurlijk. Wanneer zegt u? Vandaag nog? Nee, nee, geen probleem. Nee, vanmiddag wordt ‘ie bezorgd. Ja, dank u wel hoor. Ja, tot ziens.’

Hij keek Steven aan met fijngeknepen ogen. Zijn borstelige wenkbrauwen bedekten zijn ogen bijna. 'Waar wacht je nog op?' bulderde hij met zijn zware stem. 'Ik betaal je niet om tegen een boom aan te leunen. Je hebt het gehoord. Straks moet je er nog een bezorgen. Deze keer bij freule Van Boei tot Knoei.'

Steven liet de boom voorzichtig kantelen en pakte hem bij het uiteinde van de stam. Hij voelde hoe zijn handen plakkerig werden van de hars. Gelukkig had het gesneeuwd. Dat maakte dat de boom prettiger gleed en dat het minder zwaar was om deze achter je aan te trekken. Bij elke stap schepte zijn schoenen een klein beetje sneeuw. In het begin voelde Steven de kou in zijn tenen, voeten en tenslotte in zijn hele lijf. Inmiddels voelde hij zijn tenen niet meer. Bij elke stap die hij zette leek hij te lopen op gevoelloze luchtkussentjes. Hij zag het onder de sneeuw verstopte, uitstekende kinderkopje niet en hij had te weinig gevoel in zijn tenen om zijn val te corrigeren. Het volgende moment lag hij languit in de sneeuw.

Steven had even het gevoel dat hij wilde blijven liggen en in slaap wilde vallen. Plotseling voelde hij een hand onder zijn schouder. Daarna een andere hand onder de tweede schouder. Hij werd overeind gehesen. Witte handschoenen klopten voorzichtig de sneeuw van Stevens bloes en broek. Deze handschoenen gingen over in de mouwen van een dikke donkergrijze, openhangende bontjas die gedragen werd door een man. Onder de jas droeg de man een zwart kostuum, een hagelwit overhemd met daar overheen een gestreept chalet en een bordeauxrode strik. Zijn schoenen glansden alsof deze zojuist uit de winkel kwamen.

'Alles goed meneer,' vroeg de man vriendelijk. Hij klonk net zo chic als hij er uitzag.

'Ja, ja, dank u wel, meneer. Alles is goed hoor.'

'Waar moet u zijn, als ik vragen mag?'

'O, natuurlijk. Bij barones De Bonbon Cerise, meneer.' Steven maakte een lichte buiging.

‘Dat is mijn vrouw,’ zei de man met een lichte verbazing in zijn stem. ‘Ik sta erop u te helpen om de boom bij mijn huis te krijgen,’ zei hij vervolgens vastberaden. ‘Het is niet ver meer.’

‘Nou, dat zou een welkome hulp zijn.’

‘Laten we gaan dan.’

Drie straten verder doemde een groen, ijzeren hek op met spijlen en daarbovenop sierlijk smeedwerk. Achter het hek liep een grindpad met aan weerszijden een veld met hier en daar een boom. Aan de linkerkant was verderop een dichtgevroren vijver te zien waarop kinderen luid gillend en joelend aan het glijden waren. Aan het einde van het grindpad, dat ongeveer honderd meter was, stond een groot herenhuis. Een trap leidde naar de voordeur. Aan weerszijden zaten grote raampartijen die elk verdeeld waren in vier bij vijf kleinere ruitjes, gescheiden door houten stijlen. Elk van de raampartijen werd versierd door grote slingers van donkergroene hulst met kerstrode strikjes erin. Het huis had drie verdiepingen en achter elke raampartij scheen goudgeel licht.

De man haalde een sleutel uit zijn zak en haalde daarmee het hek van het slot. Hij duwde het hek open. De deuren piepten. De man liep voorop en gebaarde Steven hem te volgen met de kerstboom. Bij de trap moest Steven stilhouden. De man ging naar binnen en kwam terug met zijn butler. Samen met Steven brachten ze de boom naar binnen.

‘Zo,’ zei de man. ‘De boom was het enige wat nog ontbrak. Henry hier neemt het van je over.’

Steven maakte aanstalten om rechtsomkeert te maken.

‘Wacht even,’ riep de man. ‘Ik wil je graag een hete kop thee aanbieden en je de gelegenheid geven je bij de haard te warmen.’

‘Dat is heel vriendelijk van u, maar de kerstbomenverkoper, mijn baas, heeft nog meer bomen te bezorgen en, ziet u, met een beetje geluk kan ik de laatste boom van hem kopen.’

‘Kopen?’ De man fronste zijn wenkbrauwen, maar zei verder niets.

‘Zo, ben je daar eindelijk,’ brieste de bomenverkoper.

Steven zag dat hij intussen nogal wat bomen verkocht scheen te hebben. Hij zag nog een mooi exemplaar in een hoekje staan en hij hoopte dat deze over zou blijven. Hij wist zeker dat Klaartje, Monica en Stef, het helemaal niet erg vonden om brood met karig beleg te eten, desnoods met balkenbrij, zolang ze maar samen waren en konden genieten van een mooie kerstboom in huis.

Met die fijne gedachte liet Steven de volgende boom in zijn handen duwen om deze af te leveren bij freule van Boei tot Knoei. De rest van de middag liep Steven de hele stad door om bomen af te leveren. Hij zag de voorraad slinken, maar de boom waar hij zijn zinnen op had gezet, stond er nog steeds.

‘Zo,’ zei de kerstbomenverkoper aan het einde van de dag brommend,’ dat was een goede dag. Mijn hele voorraad is erdoorheen. Morgen kan ik vrij nemen voor de kerstinkopen.’

‘Eeh,’ zei Steven zacht.

‘O ja, je loon. Uit zijn met bankbiljetten uitpuilende zakken, haalde de kerstbomenverkoper een enkel briefje en drukte dat in Stevens handen.

Hij keek ernaar en zag dat het nauwelijks genoeg was om er een hele kip van de kopen. Hoe kon hij daar nou een compleet kerstmaal van kopen? Goed, dat was voor later zorg. Hij schraapte zijn keel. ‘Dat, eh, bedoel ik eigenlijk niet.’

‘Hmmm, wat dan?’

Steven wees op het enige boompje dat er nog stond.

‘O ja, dat was ik bijna vergeten.’ Hij drukte de boom in Stevens handen.

‘Mag ik die heb...’

‘Hè, nee joh, deze moet nog bezorgd worden. Op het laatste moment werd ik gebeld of ik er nog eentje had. Sorry hoor.’ Hij gaf Steven een klap op zijn schouder. ‘Handel gaat voor, dat snap je toch wel?’ Steven keek naar de grond en knikte. ‘Waar moet ie bezorgd worden?’ vroeg hij zacht.

‘Het adres weet je wel. Je bent er vandaag al geweest, als ik me niet vergis. Je moet naar barones De Bonbon Cerise.’

Steven keek verbaasd op, maar zei niets. In zijn gedachten zag hij hoe Henry de butler de tweede boom de trap op sjouwde en misschien wel in de speelkamer van de kinderen zette. Ach, dan genieten die kinderen er in ieder geval nog van. Dat maakte Steven nog een beetje blij. Hij ging maar eens op stap.

‘Fijne Kerst, meneer,’ zei hij tegen de kerstbomenverkoper. Die hoorde hem amper en bromde iets onverstaanbaars.

Eindelijk was Steven thuis. Hij opende de deur en de geur van balkenbrij kwam hem tegemoet. Hij dacht aan vanochtend en de drie dagen ervoor. Dit zou het met Kerstmis ook wel worden, dacht hij mistroostig.

Lang kon hij er niet over nadenken, want twee blijе snoetjes kwamen hem verwelkomen. ‘Pap, pap,’ riepen Monica en Stef. Ze keken langs hem heen. ‘Heb je er een?’ vroeg Monica.

‘Waar staat ie?’ vroeg Stef. Hij wilde al naar de voordeur lopen.

‘Sorry, jongens,’ zei Steven. ‘De kerstbomenverkoper heeft de laatste kunnen verkopen. Er was er dus geen meer voor ons.’

Stef liep teleurgesteld terug naar de huiskamer. Monica was wat ouder en kon altijd al beter met teleurstellingen omgaan. ‘Geeft niet hoor, pap. We zijn samen en daar gaat het om.’ Ze liep achter Stef aan.

Steven wist zeker dat ze haar tranen probeerde te verbergen.

De volgende ochtend was Steven al vroeg opgestaan. Hij was vastbesloten om vandaag nog ergens wat klusjes te doen, zodat hij voor sluitingstijd kon zorgen voor iets anders dan balkenbrij met Kerst.

Hij ging langs bij de slager, de bakker en zelfs bij een aantal timmermannen vroeg hij of er iets te doen was. Nergens was er werk. Iedereen was zich aan het klaarmaken voor Kerstmis en keer op keer werd hem verteld dat ze vandaag wat vroeger zouden stoppen. Bovendien hing er sneeuw in de lucht en niemand wilde vast komen te zitten in de drukte als iedereen opeens met het slechte weer zou besluiten om nog vroeger naar huis te gaan.

Nog een keer struinde Steven over het marktpllein. Hij voelde een eerste sneeuwvlok op zijn voorhoofd. Hij keek omhoog en zag honderden sneeuwvlokjes dwarrelen door de lucht. Het werden er meer en meer. Ieder sneeuwvlokje vloog zijn eigen weg, maar allemaal met één doel: zich laten meevoeren door de wind totdat er een oppervlak kwam waar ze rustig op konden liggen: een stoeptegél, een lantaarnpaal, een oor, een voet of zelfs het puntje van een neus.

Even werd Steven duizelig door het turen en toen hij verder wilde lopen, viel hij bijna. Hij werd nog net op tijd bij zijn arm gegrepen. 'U wilt er toch geen gewoonte van maken om op de grond te gaan liggen met deze kou, hoop ik?'

Steven keek verbaasd om en keek recht in de ogen van de man van barones De Bonbon Cerise. 'Eh, nee, dat niet eigenlijk.'

'Het is werkelijk een bijzonderheid dat ik u hier tref. Ik was al naar u op zoek.'

Terwijl zich op de zwarte hoge hoed van man een wit laagje sneeuw begon te vormen, keek Steven zo mogelijk nog verbaasder.

'Het komt me zo voor dat u wel wat hulp kunt gebruiken.'

Steven was arm, maar trots. 'Nou, nee, dat hoeft niet hoor. Ik red me we...'

'Ho, ho, wellicht begrijpen wij elkander verkeerd.'

'Wat dan?' vroeg Steven, nu toch wel nieuwsgierig.

'U kunt wel wat emplooi gebruiken, dunkt me.'

Steven knikte nu heftig. 'Ja, al is het maar om geen balkenbrij te hoeven eten met de Kerst.'

De man trok een vies gezicht ten teken dat hij Steven goed begreep.

'Goed, voor uw eerste klus komt u direct met me mee.'

Bij het huis dat Steven inmiddels kende, deed Henry open en stond daar met het boompje dat Steven als laatste bij hen had gebracht.'

'Deze kerstboom moet als de wiedeweerga bezorgd worden.'

Steven was verbaasd, maar verborg dat. Het enige wat hij vroeg was het adres. De man vertelde het en Stevens ogen begonnen te stralen, gevolgd door: 'Maar, dat hoeft echt niet.'

'Zie het als een voorschot.'

‘Op?’

‘Nou, Henry wordt al wat ouder en kan wel wat hulp gebruiken. Graag heeft hij iemand die hij kan inwerken zolang hij er ook nog is. We hebben gezien dat u uw rug recht houdt onder moeilijke omstandigheden. Zelfs als u in de sneeuw ligt.’ De man lachte even. ‘Dat mag ik wel.’

‘Eh, ja, graag. Natuurlijk, meneer.’ Steven maakte een nog iets diepere buiging dan de vorige keer.

‘Zullen we de details snel bespreken? Wat dacht u van... morgenavond?’

‘Maar dan is het Kerst. Dat kan echt niet. Mijn vrouw, mijn kinderen...’

‘...komen gewoon mee. Kunnen we direct kennis maken.’

Steven sleepte de boom achter zich aan, genoot van de sneeuw en kon niet wachten op de blijе gezichtjes van Monica en Stef. Nog maar één keertje balkenbrij, dacht hij monter.

Naast dat ik de schrijver ben van deze kerstverhalen, ben ik de schrijver van de Justin-reeks:
www.marcelheunks.com/justin, en schrijf ik voor www.kerst-verhalen.nl.